

Rozhodování o dalším nájmu bytu podle § 705 obč. zák.

Vedle hledisek výslovně uvedených v § 705 odst. 3 obč. zák. (zájem nezletilých dětí, stanovisko pronajímatele), k nimž je soud povinen přihlídnout a s nimi se vypořádat vždy, tak ve shodě s ustáleným výkladem podávaným soudní praxí soud podle okolností konkrétního případu přihlédně jako k dalším hlediskům zejména k příčinám rozvratu manželství účastníků, k možnosti uspořádání jejich bytových poměrů, ke zdravotnímu stavu rozvedených manželů, k tomu, jak se který z manželů zasloužil o získání bytu, k účelnému využití bytu apod. Soudní praxe je jednotná v názoru, že není vyloučeno, aby ona další hlediska pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. převážila nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Hodnocení těchto dalších hledisek, pokud jde o jejich důležitost pro rozhodnutí o určení výlučného nájemce za situace, kdy účastníci mají nezletilé děti, je však nutno činit v kontextu s hledisky v zákoně přímo uvedenými, zejména s hlediskem zájmu nezletilých dětí, které zákon vzhledem k jeho povaze vytyčuje jako prvořadé.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 215/2003, ze dne 26.8.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce R. D. L., zastoupeného advokátkou, proti žalované M. g., zastoupené advokátem, o zrušení práva společného nájmu družstevního bytu, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 37 C 60/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. listopadu 2001, č. j. 37 Co 530/2000-99, ve znění usnesení ze dne 1. listopadu 2002, č. j. 37 Co 530/2000-122, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. listopadu 2001, č. j. 37 Co 530/2000-99, ve znění usnesení ze dne 1. listopadu 2002, č. j. 37 Co 530/2000-122, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Brně (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 31. března 2000, č. j. 37 C 60/99-38, ve spojení s doplňujícím rozsudkem ze dne 7. června 2000, č. j. 37 C 60/99-45, vyhověl žalobě a výrokem označeným jako I. zrušil právo společného nájmu účastníků k „bytu č. 58, sestávajícímu ze tří pokojů, kuchyně a příslušenství, který se nalézá ve 12. podlaží domu č. p. 11 v ulici Č. v B.“ (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“), rozhodl, že „byt bude nadále užívat jako členka družstva a výlučná nájemnice žalovaná“, a žalobci uložil povinnost byt vyklidit do třiceti dnů od zajištění náhradního ubytování; v návaznosti na rozhodnutí ve věci samé rozhodl o nákladech řízení účastníků (výrok označený jako II.).

K odvolání žalobce Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudkem ze dne 30. listopadu 2001, č. j. 37 Co 530/2000-99, ve znění usnesení ze dne 1. listopadu 2002, č. j. 37 Co 530/2000-122, změnil citovaný rozsudek soudu prvního stupně tak, že zrušil právo společného nájmu účastníků k předmětnému bytu, rozhodl, že „jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná“, žalobci uložil povinnost byt vyklidit do patnácti dnů po zajištění náhradního bytu a nepřiznal mu náhradu prvostupňových nákladů řízení (výrok označený jako I.); současně rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků (výrok označený jako II.).

Odvolací soud pokládal za správný výrok rozsudku soudu prvního stupně, týkající se zrušení práva

společného nájmu bytu manžely, neboť účastníci se po rozvodu manželství o dalším nájmu bytu nedohodli (§ 705 odst. 2 věta druhá zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění platném v době rozhodování odvolacího soudu – dále jen „obč. zák.“). Při rozhodování o tom, kdo z účastníků bude jako člen družstva dále nájemcem bytu (§ 705 odst. 2 věta druhá obč. zák.), pokládal soud prvního stupně za rozhodující hledisko využití bytu, prospívající podle jeho názoru žalované, která trvale žije a pracuje v B. a nemá jiný byt; ohledně žalobce v této souvislosti zjistil, že se převážnou část roku zdržuje z pracovních důvodů v Itálii, a pobývá-li v B., bydlí u své přítelkyně, resp. občas přespává v kanceláři. Z těchto důvodů rozhodl, že „byt bude nadále užívat jako členka družstva a výlučná nájemnice žalovaná“, byt zároveň konstatoval, že příčiny rozvratu manželství spočívaly především na straně žalované, že pronajímatel doporučil, aby při rozhodování o dalším nájmu bytu byly zohledněny zásluhy na získání bytu, a že byt byl přidělen žalobci jako byt stabilizační (podle názoru soudu prvního stupně k tomu došlo pouze z toho důvodu, že byl ženatý a měl nezletilé dítě). Odvolací soud jednak dokazování v odvolacím řízení doplnil a jednak některé důkazy opakoval a poté – stejně jako soud prvního stupně – rozhodl, že „jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná“. Přitom ve prospěch žalobce vyhodnotil hledisko zásluh na získání bytu, dále také stanovisko pronajímatele a hledisko příčin rozvratu manželství a konečně rovněž plnění povinností ve vztahu k předmětnému bytu; vzhledem k současným poměrům účastníků a s přihlédnutím k velikosti předmětného bytu vyhodnotil hledisko účelnějšího využití bytu jako hledisko prospívající žalované. Na rozdíl od soudu prvního stupně, který vyklizovací povinnost žalobce z bytu podmínil zajištěním pouhého náhradního ubytování (podle § 712 odst. 3 věty druhé za středníkem obč. zák.), odvolací soud žalobci přisoudil ve smyslu § 712 odst. 3 věty druhé před středníkem obč. zák. náhradní byt.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které – s přihlédnutím k jeho obsahu (§ 41 odst. 2 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. ledna 2001 zákonem č. [30/2000](#) Sb. – dále jen „o.s.ř.“) – směřuje proti výroku, jímž bylo rozhodnuto, že jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná. Jeho přípustnost opřel o ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. (podle jeho názoru odvolací soud v napadeném výroku potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a přitom opomněl rozhodnout o jeho návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání) a § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. (neboť odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně rovněž změnil). V dovolání uplatnil dovolací důvody podle § 241 odst. 3 písm. b/ a d/ o.s.ř. V rámci dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř. namítl nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozsudku. Zde uvedl, že odvolací soud účelově přešel hledisko zásluh žalobce na získání bytu, a zároveň fakticky popřel deklarovanou zásadu, že výkon podnikatelské aktivity žalobce a s tím související nižší četnost užívání bytu mu nemůže jít k tíži. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. zpochybnil správnost výroku, kterým bylo rozhodnuto, že jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná. Namítl, že žalovaná byla určena další nájemkyní bytu přesto, že jemu prospívající hlediska (hledisko zásluh na získání bytu, stanovisko pronajímatele, hledisko příčin rozvratu manželství a konečně rovněž plnění povinností ve vztahu k předmětnému bytu) převážila nad hlediskem účelnějšího využití bytu, které soudy obou stupňů vyhodnotily jako hledisko prospívající žalované, a pokračoval, že za této situace určení žalované další nájemkyní předmětného bytu odporuje dosavadní rozhodovací praxi. Navrhl, aby rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání především namítl, že napadený rozsudek je rozsudkem měnícím, a že za této situace nelze přípustnost dovolání opřít o ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. Poté se ztotožnila s právním posouzením věci odvolacím soudem a mimo jiné rovněž zdůraznila, že žalobcovu zásluhu na získání bytu nelze přeceňovat, neboť jeho zařazení do pořadníku bylo ovlivněno rovněž existencí rodiny s dítětem. Dále namítl, že i ona poukázala na dlužné nájemné částku přes 20.000,- Kč. Vyjádřila se rovněž k otázce užívání bytu oběma účastníky. Navrhla, aby dovolání bylo zamítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) řešil nejprve otázku, zda o dovolání

má rozhodnout podle občanského soudního řádu, ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. ledna 2001 zákonem č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, nebo podle občanského soudního řádu, ve znění po uvedené novele. Pro odpověď na tuto otázku bylo podstatné, že soud prvního stupně vydal svá rozhodnutí 31. března 2000 a 7. června 2000. Odvolací soud sice o odvolání žalovaného proti rozsudku soudu prvního stupně (ve spojení s doplňujícím rozsudkem) rozhodl až dne 30. listopadu 2001, avšak s přihlédnutím k části dvanácté, hlavě první, bodu 15. zákona č. [30/2000](#) Sb. je musel projednat podle dosavadních právních předpisů, tj. podle občanského soudního řádu, ve znění před 1. lednem 2001, jak správně konstatoval v odůvodnění napadeného rozsudku. Bylo-li napadené rozhodnutí vydáno po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů (podle občanského soudního řádu, ve znění před 1. lednem 2001), dovolací soud dovolání projednal a o něm rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. [30/2000](#) Sb. – dále opět jen „o.s.ř.“ (srov. část dvanáctou, hlavu první, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb.).

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je přípustné, může být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných (způsobitelných) dovolacích důvodů (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Při řešení otázky přípustnosti dovolání dovolací soud neopomenul, že i když v dané věci odvolací soud, který správně přezkoumal prvostupňový rozsudek ve všech jeho výrocích (§ 212 odst. 1 písm. d/ o.s.ř.), formuloval výrok svého rozsudku tak, jakoby napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil v celém rozsahu, ve skutečnosti – jak plyne z porovnání obsahu jednotlivých výroků napadeného rozsudku s rozsudkem soudu prvního stupně – změnil jen výrok o bytové náhradě pro žalobce (proti tomuto výroku však dovolání evidentně nesměřuje). Naproti tomu ve výrocích o zrušení práva společného nájmu účastníků k předmětnému bytu, o tom, že jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná (proti tomuto výroku dovolání žalobce směřuje) a o vyklizovací povinnosti žalobce z bytu je rozsudek odvolacího soudu ve srovnání s rozsudkem soudu prvního stupně obsahově shodný, tedy ve skutečnosti potvrzující.

Nejde-li o případ vad řízení taxativně uvedených v § 237 odst. 1 o.s.ř. – a ty v daném případě nebyly žalobcem v dovolání namítány a z obsahu spisu nevyplývají – řídí se přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, resp. v daném případě jeho potvrzujícímu výroku, ustanoveními § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 a 2 o.s.ř.

O žádný z případů přípustnosti dovolání uvedených v § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 o.s.ř. v dané věci nejde, neboť odvolací soud, aniž ve výroku svého rozsudku vyslovil přípustnost dovolání, potvrdil – (rovněž) ve výroku, že jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná – v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně. Zbývá proto posoudit přípustnost dovolání podle § 239 odst. 2 o.s.ř.; ostatně žalobce přípustnost svého dovolání rovněž o citované ustanovení opřel.

Podle § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Předpokladem přípustnosti dovolání ve smyslu citovaného ustanovení tedy je (za splnění v něm uvedených podmínek) závěr dovolacího soudu, že rozhodnutí odvolacího soudu (popřípadě konkrétní v něm řešená právní otázka) má po právní stránce zásadní význam. Otázku, zda dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, dovolací soud řeší jako otázku předběžnou (nevydává ohledně ní žádné rozhodnutí) a jeho kladně vyjádřeným závěrem se podané

dovolání stává přípustným.

Dovolání je podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (řešení jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění přípustnost dovolání v tomto případě nezakládají) a jde-li zároveň o právní otázky zásadního významu. Zásadní význam po právní stránce má rozhodnutí odvolacího soudu tehdy, jestliže odvolací soud posuzoval právní otázku, která měla zásadní význam pro rozhodnutí ve věci (na jejímž řešení napadené rozhodnutí spočívá – nejde tedy o takovou právní otázku, která pro rozhodnutí ve věci nebyla určující), a přitom současně šlo o zásadně právně významnou otázku z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (co do obecného dopadu na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. dovolacího soudu a odvolacích soudů) nebyla vyřešena nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil, nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů.

Protože otázku, který z účastníků bude jako člen družstva dále nájemcem bytu, posoudil odvolací soud jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů, nelze než dovodit, že jde o rozhodnutí (odvolacího soudu) po právní stránce zásadního významu.

Je-li podle závěru dovolacího soudu napadené rozhodnutí zásadně právně významné, stává se tím dovolání (proti výroku, jímž bylo rozhodnuto, že jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná) ve smyslu § 239 odst. 2 o.s.ř. přípustným. Na tomto místě je zapotřebí připomenout, že byt z pohledu ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. jde o spor, v němž určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá z právního předpisu, není dovolací soud oprávněn přezkoumat věcnou správnost výroků rozsudku odvolacího soudu, které nebyly dovoláním napadeny, tj. výroků o zrušení práva společného nájmu družstevního bytu manžely, o vyklizovací povinnosti žalobce a o bytové náhradě pro žalobce. Propojení výroku rozsudku odvolacího soudu, proti němuž dovolání přípustné je, s výrokem, který není přípustno zkoumat, se při rozhodnutí o dovolání projevuje toliko v tom, že shledá-li soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, jehož sepětí se zkoumaným výrokem vymezuje právě ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. června 1997, sp. zn. 2 Cdon 1493/96, uveřejněný pod č. 87 v sešitě č. 11 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura).

Protože dovolání bylo podáno včas a k tomu legitimovaným subjektem (žalobcem), řádně zastoupeným advokátkou (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1, odst. 2 věta druhá o.s.ř.), přezkoumal dovolací soud bez jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. ve výroku, jímž bylo rozhodnuto, že jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná, a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Otázka tzv. zmatečnostních vad ve smyslu § 237 odst. 1 o.s.ř. je již vyřešena na jiném místě odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce ve skutečnosti ani nenamítá, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř.); po obsahové stránce lze i tyto dovolací námitky podřadit dovolacímu důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. Lze jen dodat, že z obsahu spisu nevyplývá, že by řízení bylo postiženo vadou podřaditelnou pod ustanovení § 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. lze odvolacímu soudu vytknout, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

V projednávané věci jde o úpravu práv a povinností účastníků k předmětnému bytu po rozvodu manželství. Z ustanovení § 705 odst. 1, odst. 2 věty druhé obč. zák. vyplývá, že v případech, kdy právo společného nájmu družstevního bytu nezanklo rozvodem, rozhodne soud, nedohodnou-li se rozvedení manželé, na návrh jednoho z nich o zrušení tohoto práva, jakož i o tom, kdo z nich bude jako člen družstva dále nájemcem bytu; tím zanikne i společné členství rozvedených manželů v družstvu. Podle § 705 odst. 3 obč. zák. při rozhodování o dalším nájmu bytu vezme soud zřetel zejména na zájmy nezletilých dětí a stanovisko pronajímatele.

Ustanovení § 705 odst. 3 obč. zák., jehož výklad je pro výsledek sporu určující, patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Jestliže soud při rozhodování o dalším nájmu bytu z tohoto předem neomezeného okruhu okolností vymezí v konkrétní věci ta hlediska, jež považuje za podstatná, vyloží, kterým hlediskům dal přednost a proč, pak kritika tohoto jeho postupu, založená na výtce, že nesprávně zhodnotil význam hledisek ve věci zkoumaných, je kritikou nesprávného právního posouzení věci. Přitom zhodnocení významu uvedených hledisek lze pokládat za nesprávné jen tehdy, lze-li učinit spolehlivý závěr, že toto zhodnocení v konkrétní věci nemůže obstát z objektivních důvodů (logických nebo věcných), tj. mimo jiné i tehdy, když význam, který soud jednotlivým hlediskům přiznal, je logicky nebo věcně neudržitelný.

Vedle hledisek výslovně uvedených v § 705 odst. 3 obč. zák. (zájem nezletilých dětí, stanovisko pronajímatele), k nimž je soud povinen přihlídnout a s nimi se vypořádat vždy, tak ve shodě s ustáleným výkladem podávaným soudní praxí soud podle okolností konkrétního případu přihlídně jako k dalším hlediskům zejména k příčinám rozvratu manželství účastníků, k možnosti uspořádání jejich bytových poměrů, ke zdravotnímu stavu rozvedených manželů, k tomu, jak se který z manželů zasloužil o získání bytu, k účelnému využití bytu apod. Soudní praxe je jednotná v názoru, že není vyloučeno, aby ona další hlediska pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. převážila nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Hodnocení těchto dalších hledisek, pokud jde o jejich důležitost pro rozhodnutí o určení výlučného nájemce za situace, kdy účastníci mají nezletilé děti, je však nutno činit v kontextu s hledisky v zákoně přímo uvedenými, zejména s hlediskem zájmu nezletilých dětí, které zákon vzhledem k jeho povaze vytyčuje jako prvořadé.

Názor, že v posuzovaném případě žalobci prospívá hledisko zásluh na získání bytu, dále také stanovisko pronajímatele a hledisko příčin rozvratu manželství a konečně rovněž plnění povinností ve vztahu k předmětnému bytu, dovoláním zpochybněn nebyl. Stejně tak nebyl zpochybněn názor, že vzhledem k současným poměrům účastníků a s přihlídnutím k velikosti předmětného bytu prospívá hledisko účelnějšího využití bytu žalované. Proto rovněž dovolací soud z uvedených názorů vychází. Zhodnocení významu uvedených hledisek tak, jak to pro účely rozhodnutí, který z účastníků bude jako člen družstva dále nájemcem bytu, učinil odvolací soud, však z objektivních důvodů obstát nemůže; je z hlediska logiky věci neudržitelné. Přitom dovolací soud neopomenul, že ustálená soudní praxe připouští možnost převahy dalších (výslovně neuvedených) hledisek pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Prospívali však v projednávané věci žalobci hledisko výslovně uvedené v § 705 odst. 3 obč. zák. (stanovisko pronajímatele) a navíc z dalších (výslovně neuvedených) hledisek hledisko zásluh na získání bytu, hledisko příčin rozvratu manželství a dále plnění povinností ve vztahu k předmětnému bytu, a svědčili žalované „pouze“ hledisko účelnějšího využití bytu (hledisko, které v § 705 odst. 3 obč. zák. není výslovně uvedeno), nemůže bez dalšího obstát rozhodnutí, že jako členka družstva bude dále nájemkyní bytu žalovaná; takové rozhodnutí je logicky vadné a tudíž neudržitelné. Z řečeného vyplývá, že dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. byl uplatněn opodstatněně.

Lze uzavřít, že ve výroku, jímž bylo rozhodnuto, že jako členka družstva bude další nájemkyní bytu

žalovaná, není rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. a jeho obsahové konkretizace správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil - vzhledem k vzájemné provázanosti jeho výroků - v celém rozsahu (§ 243b odst. 1 věta za středníkem o.s.ř.) a podle § 243b odst. 2 věty první o.s.ř. vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)